



Велимир Петров  
Мъгляви дебати

Някой беше хвърлил мъгла в каньона и не бързаше да си я раздига. Тук-там се провиждаха природни дадености. Нейде слънцето набираше рейтинг и бродираше озонови дупки в мъглявината отсам Андромеда. Ухаеше на „Медалион с гъби“, но без чер пипер, жалко! Близките избори също намирисваха.

Интонационната им среда прашеше по шевовете и сочеше все по-светли хоризонти. Мегафонът на Прекупвача на овчи кожи се обаждаше на най-подходящите места като черна станция.

Някъде към осем – мъглата започна да се утаява и в горния и пласт се избистриха най-високите постижения на строителния гений в микро-района: кубето на църквата и коминът на дяд'Дорчовата къща. В случая – позлатени контражурно и блестящи.

Дяд'Дорчовата къща беше расла само на комин. И в ясно време да я гледаш, откъм нас, откъм вас, както и откъм ония – там, само един комин у нея. Друг е въпросът, че към комина има лепнато нещо като къща, за каквато се води в градостроителния регистър. За посветените случая е ясен, независимо от мъглата около нея – просто всичкия материал гласен за къщата, влязъл в комина. И не само камък, тухли и отлежал варов разтвор – в градежа на комина имаше не малък брой възделения, естетски каприз, както и дузина керемиди, двойно препечени.

Във връзка с керемидите, в момента се създаваше предпоставка за дебати. Дяд'Дорчо докладваше пред Експертния съвет – заел съблюдателна позиция в голямата озонова дупка, в подножието на комина, че за похлупак на възделенията му, както и за финал на финансирането на обекта са били необходими дузина цигански керемиди, двойно препечени.

Макар и мъгляво, по време на докладната ясно се виждаше, че Мей-медчето явно нервничеше. При двадесет и второто споменаване на термина „Цигански керемиди“ толерантността му спадна с два пункта, като мина на задна позиция и пресече:

– Аде, де! Стига с тази погрешна терминология! „Цигански керемиди“! Де толкози акъл в нашия, местен циганин – да ти изобрети керемиди! Да ги открадне – да! Да ги продаде – да! Дори да ги произведе! Но да ги измисли, с това да заслужи правото да се наричат „Цигански керемиди“ – аде, де! Керемидите са „Турски керемиди“! Стара цивилизация, стара култура, стара архитектура, какво ли не е измислила, че едни керемиди няма да измисли! Кажим им, бе даскал Славе, барем си ги учил!

– Точно тойзи урок не сме го минавали, но въпросът е друг. В кое време живеем, бе хора! Още от кога е въведена на въоръжение



© 1996 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11021>]